

**ΤΟ (ΠΑΛΗΡΕΣ) ΣΥΜΠΑΝ, Η ΥΛΗ
ΚΑΙ Η ΖΩΗ**

Όσα δεν σκέφτηκαν στη Φυσική και στη Φιλοσοφία...
με το κοινό λεξιλόγιο

(Μεγάλο μέρος το οποίο έχει δημοσιευθεί στις ιστοσελίδες και
έχει συμπεριληφθεί στο βιβλίο)

©2012 ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΝΙΚΟΛΟΥΔΑΚΗΣ
ΠΕΙΡΑΙΑΣ, ΤΚ. 185 41
ΤΗΛ. : 210 4811373 ΚΙΝΗΤΟ: 6932773373
E-MAIL: filosofigr@yahoo.gr, info@kosmologia.gr
<http://www.kosmologia.gr>

**THE COMPLETE UNIVERSE, THE MATTER
AND THE LIFE**

What they didn't think in Physics and Philosophy...
with common words

©2012 KONSTANTINOS G. NIKOLOUDAKIS
PIRAEUS, 185 41 - GREECE
TEL.: +30 210 4811373 MOBILE: +30 6932773373
E-MAIL: filosofiagr@yahoo.gr, info@kosmologia.gr
<http://www.kosmologia.gr>

Η ΑΠΟΔΕΙΞΗ ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΗΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΣΤΟ ΧΩΡΟ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΚΟΣΜΟΛΟΓΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΦΥΣΙΚΗΣ

<•> Παγκόσμια προκατάληψη για την αδυναμία να γνωρίσουμε το Θεό. Ένας Θεός σε σύνδεση με τα φυσικά φαινόμενα και με τους παγκόσμιους νόμους αποδεικνύεται.

Η έννοια "Θεός" μπορεί να σχηματίζεται στο μυαλό των ανθρώπων με χίλιους δύο τρόπους και πολλές φορές με ανόητες και γελοίες αφορμές. Το ότι υπάρχουν άνθρωποι που σχηματίζουν απόψεις με λάθος τρόπο δεν μπορεί να αποδείξει ότι οι απόψεις τους είναι επίσης τελείως λανθασμένες. Παρόμοια, πολλοί υποστηρίζουν ότι υπάρχουν εξωγήινα πλάσματα, τα περιγράφουν, ισχυρίζονται ότι τα είδαν και μπορεί να πιστεύουν σε φανταστικά σενάρια. Όλα όσα ισχυρίζονται, όσα φαντάζονται μπορεί να είναι πλάνες και ψέματα. Αυτό όμως δεν αποδεικνύει ότι δεν υπάρχουν εξωγήινα πλάσματα στην πραγματικότητα και αν καμιά φορά τα συναντήσουμε, ίσως να μην είναι όπως τα αναμέναμε. Οι σκέψεις, οι παρατηρήσεις και οι ενδείξεις μπορούν να αποκαλύπτουν γενικά την ύπαρξη ενός πράγματος χωρίς να προσφέρουν περισσότερη γνώση για αυτό το πράγμα. Όμοια, όπως γίνεται όταν παρατηρούμε κάτι που βρίσκεται ή γίνεται μακριά, χωρίς ωστόσο να μπορούμε να ξεχωρίσουμε τι ακριβώς βρίσκεται ή τι συμβαίνει εκεί πέρα. Και τότε η φαντασία και οι υποθέσεις υποκλέπτουν το θρόνο της γνώσης και η σκέψη επιλέγει τις πιο πιθανές περιπτώσεις, τον πιο πειστικό συνδυασμό γνωρισμάτων, τις απόψεις με τις περισσότερες προσδοκίες και ψάχνει για απαντήσεις στις απορίες των φαντασιώσεων.

Η συμφωνία μιας άποψης με παρατηρήσεις στην εμπειρία, επίσης δεν αποτελεί πάντοτε επαλήθευση ολόκληρης της θεωρητικής σκέψης, ενώ **η επαλήθευση της άποψης δεν είναι επιβεβαίωση της συνέπειας με την οποία αυτή η άποψη σχηματίστηκε**. Διότι η θεωρία και οι συλλογισμοί μπορούν να σχηματίζονται χωρίς συνέπεια,

με λάθη και με άλματα. Όταν σκεφτόμαστε και βγάζουμε συμπεράσματα, τα λάθη δεν μας σταματούν να σκεφτόμαστε και να κάνουμε εκτιμήσεις, προβλέψεις, υποθέσεις και διαπιστώσεις. Έτσι, **είναι συνηθισμένο να σχηματίζουμε μια σωστή άποψη, να κάνουμε πρόβλεψη και εκτίμηση, χωρίς να έχουν προηγηθεί όλες οι λογικές σκέψεις και οι παρατηρήσεις από τις οποίες εκείνα προκύπτουν αναγκαστικά.** Λ.χ. πολλοί άνθρωποι είναι βέβαιοι ότι υπάρχουν εξωγήινες μορφές ζωής σε άλλους πλανήτες και σε αυτή την άποψη έχουν καταλήξει είτε χωρίς σκέψη, είτε με επιστημονικές σκέψεις, είτε με τις πιο χαζές σκέψεις από περιοδικά φαντασίας. Μάλιστα, από το ποιες σκέψεις έχουν κάνει και σχημάτισαν αυτή την ίδια γενικά άποψη, εξαρτάται με ποια χαρακτηριστικά γνωρίσματα θα περιγράψουν τις εξωγήινες μορφές ζωής. Με πιθανά χαρακτηριστικά και με λογικές σκέψεις ή με την πιο τρελή φαντασία. Αλλά η ανθρώπινη σκέψη είναι τόσο απροσδιόριστη και δεν αποκλείεται εκείνος που πιστεύει χωρίς σκέψη στην ύπαρξη εξωγήινων μορφών ζωής, να τις φανταστεί πιο λογικά και πιθανά (π.χ. ίδιες με της Γης). Ενώ εκείνος που σχημάτισε με επιστημονικές σκέψεις την άποψη, ότι υπάρχουν εξωγήινες μορφές ζωής, να τις περιγράψει πιο φανταστικά! Όταν, λοιπόν, επιβεβαιωθεί αυτή η άποψη για την ύπαρξη εξωγήινων μορφών ζωής με παρατηρήσεις και με γεγονότα, αυτό δεν θα σημαίνει ότι όλοι τους είχαν σκεφτεί σωστά.

Είναι κατανοητή η επιθυμία του ανθρώπου να αποδείξει την ύπαρξη του Θεού με αναμφισβήτητα ευρήματα, συλλογισμούς και υπολογισμούς, όπως το επιτυγχάνει για πλήθος άλλων πραγμάτων και γεγονότων στην καθημερινή ζωή του. Υπήρξαν φιλόσοφοι που αξίωσαν με λογικές σκέψεις την ύπαρξη του Θεού σαν πρώτη και φανερή αλήθεια. Όπως π.χ. ο Ντεκάρτ (1596-1650) θεωρούσε την ύπαρξη του Θεού προϋπόθεση και εγγύηση για να ζούμε σε ένα κόσμο που δεν είναι ψευδαίσθηση και τον οποίο μπορούμε να γνωρίζουμε. Διαμετρικά αντίθετα δηλαδή από τη σύγχρονη λογική, ότι από την έρευνα στη φύση ίσως θα μπορούσαμε κάποτε να μάθουμε αν υπάρχει θεός. Πάντως ακόμα δεν διδάσκεται μια απόδειξη για την ύπαρξη του Θεού και δεν υπάρχει σκέψη για το Θεό που να μην αμ-

φισβητείται. Εάν ήταν δυνατή μία τέτοια φανερή απόδειξη για την πραγματικότητα ενός τόσο "μεγάλου" και διαχρονικού ρόλου όπως του Θεού, πιθανό αυτό να είχε γίνει ύστερα από τόσους αιώνες ευφύων προσπαθειών και αναζητήσεων. Παρότι, η σκέψη για την ύπαρξη του Θεού είναι από τις πιο αρχαίες και δεν χρειαζόταν ένα τυχαίο γεγονός (όπως λ.χ. μία παρατήρηση με το μικροσκόπιο) για να υποψιαστούμε την ύπαρξή του και παρότι έχει επιχειρηθεί να αποδειχθεί με μεγάλο πάθος, αυτό δεν φαίνεται ακόμα να έχει συμβεί. Φυσικά, για πολλούς, η ύπαρξη του Θεού δεν πρόκειται να αποδειχθεί ποτέ με επιστημονικό και λογικό τρόπο, διότι εκείνος είναι "υπερβατικός" και εμείς οι άνθρωποι ανήμποροι να συλλάβουμε κάτι τόσο μεγάλο και διαφορετικό στην ουσία.

Αν τα ζητήματα ανήκουν στην περιοχή της επιστήμης και είναι γνωστά, τότε οποιοσδήποτε έχει την ευκαιρία να ρωτήσει πολλούς άλλους που γνωρίζουν τα ζητήματα ή να βρει τα σχετικά βιβλία. Σε αυτή την περίπτωση, ο ίδιος ίσως ξανά να μην είναι προετοιμασμένος για να καταλάβει και να εκτιμήσει, αλλά αυτός βασίζεται στην αξιοπιστία εκείνων των άλλων, που υποτίθεται ότι έχουν καταλάβει και γνωρίζουν σωστά. Αν, όμως, τα ζητήματα δεν ανήκουν ακόμα στην περιοχή της επιστήμης και δεν έχει την ευκαιρία να ρωτήσει άλλους ενημερωμένους και ειδικούς, τότε πώς θα μπορέσει ο ίδιος να εκτιμήσει τη νέα επιστημονική κατάκτηση; Δυστυχώς, θα πρέπει να περιμένει την επιβεβαίωση από ορισμένους άλλους η να αφιερώσει πολύ χρόνο από τη ζωή του για να μορφωθεί και να ειδικευτεί στα ζητήματα, που θα του επιτρέψουν να εκτιμήσει αυτός ο ίδιος τη συνέπεια και την αξιοπιστία των παρατηρήσεων και των πληροφοριών.

Το ζήτημα της ύπαρξης του Θεού, μέχρι σήμερα δεν ανήκει στην περιοχή της επιστήμης και αυτό σημαίνει ότι δεν υπάρχει κανένας που θα μπορούσε να μας αποδείξει την ύπαρξη του και να εξαφανίσει κάθε αμφιβολία. Όπως, όμως, ανάφερα πολλοί άνθρωποι έχουν ήδη μια άποψη για το συγκεκριμένο ζήτημα και δεν επέλεξαν να περιμένουν την κατάληξη μιας επιστημονικής έρευνας για να αποφανθούν. Οι περισσότεροι μάλιστα, δεν ενδιαφέρθηκαν ούτε να αναζητήσουν περισσότερες πληροφορίες και να ερευνήσουν το θέμα, όπως

έκαναν οι φιλόσοφοι, και δεν επιδίωξαν να συζητήσουν με κανένα για την ορθότητα, την πιθανότητα και για να την ακρίβεια της άποψής τους. Αυτό σημαίνει, ότι, ενώ σε άλλα ζητήματα, ο αναγνώστης θα διάβαζε ατάραχος τις απαντήσεις και πιθανόν δεν θα εξέφραζε αρνητική ούτε καταφατική άποψη, αντιθέτως στο συγκεκριμένο ζήτημα πιθανόν εύκολα θα τοποθετηθεί. Συμφωνείτε μέχρι εδώ;

Επομένως, για να ξεκινήσει κάποιος ερευνητής με τις παρατηρήσεις, τις σκέψεις και τους υπολογισμούς που αποδεικνύουν την ύπαρξη του Θεού, χρειάζεται προηγουμένως να προετοιμάσει τη σκέψη όσων έχουν ήδη μια άποψη για το Θεό. Διότι, πολλοί άνθρωποι έχουν ήδη σχηματισμένη μια άποψη για το σχετικό ζήτημα και πιστεύουν ότι οι απαντήσεις είχαν δοθεί ή αντιθέτως ότι ποτέ δεν θα δοθούν από κανένα. Σας ερωτώ: Όταν πλησιάσεις κάποιον για να του πεις κάτι που δεν γνώριζε, αλλά εκείνος νόμιζε ότι γνώριζε τότε αυτός θα σου επιτρέψει να μιλήσεις και να σε ακούσει; Όταν επιπλέον θα του μιλήσεις για κάτι το οποίο εκείνος δεν μπορεί να το ακούσει ατάραχος και αντιθέτως ενδέχεται να αντιδράσει επιθετικά αν όχι να σε διακόψει με απότομο τρόπο, τότε έχεις δίπλα σου έναν άνθρωπο που εξ αρχής σου δηλώνει ότι δεν επιθυμεί να ακούσει και απορρίπτει εκ των προτέρων αυτό που θα του πεις. Οι έννοιες “γνώση” και “απόδειξη” έχουν για εκείνον άλλη σημασία και ίσως να χρειαστεί πρώτα να συζητήσουμε για το νόημα της γνώσης και τότε αυτή είναι αξιόπιστη. Μερικές σειρές από το "ιερό" βιβλίο μπορεί για εκείνον να είναι η απόδειξη... Φυσικά, εδώ δεν θα αναπτυχθούν σκέψεις για άλλα ζητήματα, για να πειστεί ο αναγνώστης να ακούσει και για να μην αμφισβητήσει. Απλώς, ξεκινάμε με την επίγνωση, ότι πολλοί άνθρωποι είναι απροετοίμαστοι να σκεφτούν και να εκτιμήσουν τις παρατηρήσεις και τις σκέψεις που αποτελούν γνώση για ορισμένα ζητήματα.

Μήπως ζητησες προκλητικά ν' ακούσεις γρήγορα και προφορικά τις απαντήσεις χωρίς να σκεφτείς, ότι έτσι αυτές δεν θα είναι ολοκληρωμένες απαντήσεις και αποδεδειγμένες ή δεν θα γίνουν αμέσως κατανοητές; Τι σε έκανε να πιστεύεις ότι οι απαντήσεις, τις οποίες χαρακτήριζες αδύνατες ή πίστευες ότι ήταν από τις πιο δύσκολες, τώρα εσύ μπορείς να τις ακούσεις μέσα σε λίγα λεπτά της ώρας και

να τις εκτιμήσεις, χωρίς καμία προετοιμασία; Θα ζητούσες έτσι απροετοίμαστος και ανεκπαιδευτος να ακούσεις από το τηλέφωνο τη λύση ενός μαθηματικού προβλήματος ή να σου εξηγήσουν μια χημική διαδικασία χωρίς να γνωρίζεις τι είναι τα χημικά στοιχεία;

Φυσικά, θα ήταν ανόητο, προκλητικό και απογοητευτικό αν σας έλεγα το γεγονός, ότι το ζήτημα μέχρι σήμερα δεν ανήκει σε καμία επιστήμη για να σας κάμψω έτσι τις αντιρρήσεις και για να βρω το θάρρος να μιλήσω περί μιας τέτοιας απόδειξης. Αν μέχρι σήμερα το ζήτημα της ύπαρξης του Θεού δεν ανήκει στον επιστημονικό χώρο, αυτό δεν σημαίνει ότι το ζήτημα θα βρίσκεται πάντα έξω από το χώρο της επιστήμης. Αντιθέτως, εδώ σας δηλώνω καθαρά, ότι όχι μόνο κάποτε στο μέλλον το συγκεκριμένο ζήτημα θα βρίσκεται στην επιστημονική σκέψη, αλλά από αυτή τη στιγμή, οι παρατηρήσεις και οι σκέψεις που θα ακολουθήσουν, με τη συγκεκριμένη σειρά και διατύπωση, ανήκουν στην επιστημονική σκέψη και ανοίγουν την πύλη για να σκεφτούμε τι χρειάζεται να ερευνήσουμε στη φύση και ποιες παρατηρήσεις μπορούν να ελεγχθούν άμεσα.

Σύμφωνα με όσα είπα, νομίζω όλοι καταλαβαίνουμε, πως η άποψη η οποία έχουμε εκ των προτέρων για τον Θεό, ενδέχεται να είναι τελείως διαφορετική από τον Θεό που θα προσδιοριστεί με την αναμφίβολη γνώση. Αν, επομένως, με τη λέξη "Θεός" εννοούμε μια πνευματική δύναμη που δημιούργησε τον κόσμο με απόλυτη ελευθερία στις επιλογές του και ανεξάρτητα από τους φυσικούς νόμους, τότε μάλλον δεν μπορούμε να αποδείξουμε την ύπαρξη ενός τέτοιου υπερφυσικού Θεού, με παρατηρήσεις που μπορούν να ελεγχθούν επιστημονικά. Φυσικά, από την άποψη που έχουμε διαμορφώσει για το Θεό, από τα χαρακτηριστικά που του αποδίδουμε και από την ιστορία και τη θρησκεία που πιστεύουμε, μπορούμε να θεωρούμε σαν απόδειξη της ύπαρξης του Θεού ορισμένες άλλες ταιριαστές σκέψεις και παρατηρήσεις, ακόμα και στην περίπτωση που πιστεύουμε στον πιο παράλογο Θεό... Λόγου χάρι, απόδειξη για την ύπαρξή του μπορούμε να θεωρούμε ένα απίστευτο φυσικό γεγονός που μας γλίτωσε από μια βέβαιη καταστροφή ή ένα θαύμα που ανα-

τρέπει τους γνωστούς φυσικούς νόμους. Αν, πάλι, με τη λέξη "Θεός" εννοούμε τη φύση σαν αδημιούργητο σύνολο υλικών σωμάτων (όμοια όπως ισχυριζόταν ο Σπινόζα), τότε δεν χρειάζεται να αποδείξουμε ότι η φύση υπάρχει.

Εδώ μιλάμε για παρατηρήσεις και σκέψεις που ανήκουν στην επιστήμη και με το "ανήκουν" εννοούμε ότι αυτές οι παρατηρήσεις για την ύπαρξη του Θεού συνδέονται με φυσικά φαινόμενα και με υπολογισμούς που δεν μπορεί να αγνοήσει κανένας ερευνητής της φύσης. Ότι αντιθέτως, χρειάζονται αυτές οι παρατηρήσεις και οι υπολογισμοί για να είναι πιο προχωρημένη η επιστήμη και για να επιλυθούν ορισμένα ακόμα επιστημονικά προβλήματα. Από αυτό, δεν συνεπάγεται, ότι μέχρι τώρα δεν είχε γίνει καμία παρατήρηση στη φύση που να ενισχύει την ύπαρξη του Θεού. Σχεδόν όλες οι παρατηρήσεις και οι σκέψεις που ενισχύουν την εκδοχή να υπάρχει κάποιος Θεός και μερικές από τις παρατηρήσεις που προκαλούν τις υποψίες ή την πίστη σε πολλούς ανθρώπους, έχουν διατυπωθεί και καταγραφεί από τους γνωστούς φιλόσοφους, από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα. Ωστόσο, μέχρι τώρα έλειπαν οι παρατηρήσεις και οι θεωρίες, οι οποίες όχι απλώς είναι ενδείξεις και ενισχύουν την εκδοχή να υπάρχει ο Θεός, αλλά χρειάζονται αναπόφευκτα για να προχωρήσει η έρευνα της φύσης.

Ποιος Θεός, λοιπόν, αποδεικνύεται μέσα από την έρευνα της φύσης και με τις παρατηρήσεις της κοινής εμπειρίας; Η αναμφισβήτητη απάντηση πρέπει να βγει μέσα από τις παρατηρήσεις, τους υπολογισμούς και τις ερμηνείες των φυσικών φαινομένων και όχι να έχουμε εμείς από πριν έτοιμη μια απάντηση και να αξιωνόμαστε το δικό μας τρόπο απόδειξης, τις δικές μας φιλοσοφικές σκέψεις. Αν μέχρι σήμερα το ζήτημα της ύπαρξης του Θεού δεν ανήκει στον επιστημονικό χώρο, αυτό δεν σημαίνει ότι το ζήτημα θα βρίσκεται πάντα έξω από το χώρο της επιστήμης. Αντιθέτως, εδώ σας δηλώνω καθαρά, ότι όχι μόνο κάποτε στο μέλλον το συγκεκριμένο ζήτημα θα βρίσκεται στην επιστημονική σκέψη, αλλά από αυτή τη στιγμή, το ζήτημα ανήκει στην επιστημονική σκέψη και ανοίγει η πύλη για να σκεφτούμε τι ακριβώς χρειάζεται να ερευνήσουμε στη φύση και ποιες παρατηρήσεις μπορούν να ελεγχθούν άμεσα. Η θεωρία του "Τελειωμένου

Χρόνου και του Ολοκληρωμένου Σύμπαντος" με τις συνέπειές της, οδηγεί σε λογικές σκέψεις και σε εμπειρικές παρατηρήσεις που εμπλέκουν το ρόλο του Θεού στο Σύμπαν και με τους φυσικούς νόμους. Στις σύντομες σκέψεις που ακολουθούν δεν διατυπώνεται η απόδειξη για την ύπαρξη του Θεού, αλλά μερικές σημαντικές παρατηρήσεις, οι οποίες εάν είναι εύστοχες οδηγούν για πρώτη φορά στην απόδειξη με τον τρόπο που θα ήθελαν στο χώρο της Επιστήμης.

<•> ΣΤΑ ΛΕΠΤΑ ΝΟΗΜΑΤΑ ΜΕΡΙΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ ΚΡΥΒΕΤΑΙ Η ΛΥΣΗ ΤΟΥ ΑΙΩΝΙΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ.

Το λεπτό όριο στις έννοιες του Θεού και της Ζωής που επιδέχεται συσχετισμό με έννοιες της φυσικής και μπορεί να οδηγήσει άμεσα στο συμπέρασμα ότι υπάρχει Θεός, το λεπτό όριο αυτό συνορεύει με κοινές λέξεις όπως **“άμεσο και έμμεσο”, “εσωτερικό και εξωτερικό”, “νόηση και ύλη”, “σταθερός και ασταθής”, “ισορροπία και μεταβολή”, “ταυτόχρονο”, “σύνολο και μέρος”**.

Το Σύμπαν είναι άμεσο, δηλαδή αυτοτελές, χωρίς καμία μεσολάβηση, αλλά συγχρόνως αυτό υπάρχει και σχετικά σαν έμμεσο (με εκκίνηση από τους υλικούς φορείς) και ελλιπές. Από τις κοσμολογικές απόψεις ξανά συμπεραίνουμε -όπως από την παρατήρηση πώς ξεκινάει η γνώση- ότι η Ζωή συνδέεται αναπόσπαστα με το φαινόμενο της διάνοιας και με την έννοια της αμεσότητας ή της εσωτερικότητας. Η έμμεση ύπαρξη συνδέεται με τις έννοιες της εξωτερικότητας και της ύλης, που αποτελεί τα δομικά στοιχεία τα οποία πάντοτε μεσολαβούν για την έμμεση δημιουργία. Διάνοια, αμεσότητα και εσωτερικότητα συναντιούνται αναπόσπαστα μεταξύ τους από τη μια πλευρά, ενώ η ύλη, η εμμεσότητα και η εξωτερικότητα συναντιούνται επίσης αναπόσπαστα στην άλλη πλευρά. Τα πιο ιδιαίτερα και ανεξήγητα φαινόμενα του Θεού και της ζωής, αποτελούν φυσικά φαινόμενα που σχετίζονται με τη φύση σαν αυτοτελές σύνολο (Σύμπαν), το οποίο συμμετέχει μόνιμα στις εξελίξεις οι οποίες γίνονται με τα δομικά στοιχεία (ύλη). Η Ζωή παρουσιάζεται σαν ένα περιορισμένο φαινόμενο με εσωτερική-άμεση ύπαρξη από τον εξωτερικό

συνδυασμό των υλικών στοιχείων. Όμως ο εξωτερικός συνδυασμός των υλικών στοιχείων προϋποθέτει την σταθερή παρουσία του Σύμπαντος το οποίο δεν βρίσκεται σε κάποιο περιβάλλον σαν εξωτερικό και έμμεσο (Θεός). Με τους όρους της φυσικής, το πρόβλημα τώρα αναδιατυπώνεται σαν σχέση ανάμεσα στους υλικούς φορείς (διακυμάνσεις ενέργειας) και στην ταυτόχρονη (και σταθερή) ενέργεια του αδημιούργητου Σύμπαντος, η οποία σχετικά υπάρχει σαν πεπερασμένος χώρος.

Σύμφωνα με την κοσμολογική θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου, το πλήρες Σύμπαν είναι αμετάβλητο στο σύνολο ενός μέγιστου συνολικού χρόνου (Μέγιστη Περίοδος) και Είναι **Άμεσα** αυτό που Είναι, χωρίς αρχή. Τα επιμέρους πράγματα υπάρχουν **σχετικά εμμέσως και εξωτερικά (και υλικά) τη στιγμή που το αμετάβλητο Σύμπαν Υπάρχει ταυτοχρόνως (και άμεσα) με αυτά**. Ε, λοιπόν, δε φαίνεται πώς, αλλά οι παραπάνω λίγες σειρές σχεδόν έχουν αποκαλύψει την ύπαρξη του Θεού με απίστευτο ορθολογικό τρόπο!

Όταν λοιπόν, οι ερευνητές μέσα από τη σύγχρονη Κοσμολογία και τη Φυσική καταλήξουν τελικά σε αυτή τη διαπίστωση για το ολοκληρωμένο Σύμπαν και για την εξωτερική σχετικότητα των υλικών πραγμάτων' όταν οι μαθηματικοί υπολογισμοί θα αποδείξουν το αποτέλεσμα, ότι :

> Το Σύμπαν είναι αμετάβλητο και Υπάρχει σε μία Συνολική Στιγμή με το σύνολο της ενέργειάς του.

> Όταν αποδειχθεί, ότι το Σύμπαν γίνεται από τον εαυτό του με σχετικό, εξωτερικό, έμμεσο, υλικό τρόπο από το Σύμπαν το οποίο απουσιάζει, ενώ αυτό Υπάρχει άμεσα και τελειωμένο.

> Όταν διαπιστώσουν με τη γλώσσα των μαθηματικών, ότι ο κενός χώρος έχει ορισμένες ιδιότητες και δυναμική ενέργεια και συνδέεται με το απών Σύμπαν

> και ότι τα δομικά υλικά στοιχεία, από τα οποία το πλήρες Σύμπαν αρχίζει σχετικά να γίνεται, αυτά αποτελούν ταλαντώσεις ενέργειας του πεπερασμένου χώρου.

Τότε, που δεν θα έχουν καμία αμφιβολία για αυτή τη φυσική ερμηνεία, μία λογική απορία θα τους συγκλονίσει και θα επιχειρούν να εντυπωσιάσουν τον κόσμο με εκλαϊκευμένα βιβλία: Αφού το Σύμπαν είναι κάτι σαν ένα μόνο πράγμα συμπαγές, αδιαίρετο, αμετάβλητο, ακίνητο τότε πώς συμμετέχει με τη συνολική ενέργειά του σε όλες τις υλικές εξελίξεις; Πώς χωρίς να “κουνήσει το δακτυλάκι του” και έτσι μαύρο, απών και αφανώς αυτό τροφοδοτεί με ενέργεια τα πάντα και χρειάζεται για τη δομή της ύλης; Ή μάλλον πώς τα πάντα αντλούν και δίνουν ενέργεια έτσι συγχρονισμένα, ώστε να διατηρείται η δομή της ύλης και το Σύμπαν να παραμένει χωρίς δραστηριότητα; **Διότι το Σύμπαν θα προκύψει ανενεργό, κενό και άυπαρκτο από τους μαθηματικούς τύπους, αλλά σε μόνιμη σχέση με τον υλικό κόσμο μας!**

Πώς είναι δυνατόν να Υπάρχει το Σύμπαν ταυτοχρόνως και να συνδέεται άμεσα με τα υλικά πράγματα, θα αναρωτιούνται ακόμα, ενώ θα έχουν απαντήσει! Τα μικροσκοπικά υλικά στοιχεία με τα οποία υπάρχουν όλα τα αισθητά πράγματα θα εξηγηθούν ως **μικρές ανξομειώσεις ενέργειας και ως ποσότητες, οι οποίες μεταβιβάζονται κατά κύματα με τις πιο υψηλές συχνότητες από τη διατάραξη στην συνολική ενέργεια του κενού χώρου**. Όταν θα λέμε ότι το Σύμπαν υπάρχει άμεσα και ταυτοχρόνως θα εννοούμε, ότι ο υλικός κόσμος είναι αναπόσπαστα συνδεδεμένος με το ολοκληρωμένο Σύμπαν. Ο υλικός κόσμος θα εξηγηθεί σαν μόνιμη παρουσία από τις συγχρονισμένες μικρο-μεταβολές στην αδημιούργητη και ισοσταθμισμένη χωρο-ενέργεια, δηλαδή σαν τρόποι με τους οποίους διατηρείται μία κοινή ουσία, όπως θα συμφωνούσε και ο φιλόσοφος του 17ου αιώνα, ο Σπινόζα. **Τα υλικά πράγματα δεν θα τα θεωρούμε σαν φτιαγμένα από ουσία, αλλά σαν τροποποιήσεις στην πραγματική ουσία, αφού η ύλη τους είναι αστραπιαίες μεταβολές μιας ταυτόχρονης ενέργειας ή μιας κοινής ουσίας ή ενός γιγάντιου πεδίου και όπως αλλιώς αποκαλέσουν τον πεπερασμένο χώρο -αυτό που τόσο άδειο και άχρηστο φαινόταν!**

Τα πράγματα δεν θα θεωρούνται δημιουργημένα μόνο από το

εξωτερικό τους, χωρίς την ταυτόχρονη συμμετοχή του Κοινού Συνόλου τους. **Υπάρχει μόνιμα και ταυτόχρονα κάποια επενέργεια σε όλα τα υλικά πράγματα, ανεξαρτήτως του χώρου και του χρόνου που βρίσκονται.** Και ο κοινός (συνολικός) χρόνος όπου όλα υπάρχουν και συνδέονται δεν είναι μόνο η στιγμή που εκείνα συνυπάρχουν εξωτερικά. Ο κοινός χρόνος συμπεριλαμβάνει τις στιγμές που τα υλικά πράγματα αλληλεπιδρούν με όλους τους δυνατούς τρόπους. Η παρουσία των υλικών πραγμάτων “αντανακλά” και προϋποθέτει τη δράση όλων των επιμέρους πραγμάτων από όλους τους χρόνους και τους χώρους, με όλους τους τρόπους.

Την **εσωτερικότητα** και την “**ψυχή**” του Σύμπαντος θα την αποκαλούν αυτοτέλεια και σταθερότητα ενός εκτός χρόνου και χώρου πράγματος, το οποίο ενεργεί άμεσα στον εαυτό του. Αφού όμως, το Σύμπαν όπως το αντιλαμβανόμαστε γίνεται σχετικά σαν έμμεσο, εξωτερικό και ελλιπές, άρα η αφηρημένη σταθερότητα του συνόλου δεν θα είναι φυσική, θα είναι κάτι που επιτυγχάνεται με τον πιο πολύπλοκο τρόπο... Αντιθέτως, αυτή η σταθερότητα προϋπάρχει και “**συμμετέχει**” στην πορεία όλων των υλικών εξελίξεων, αφού αυτή **βάζει τα μέγιστα και τα ελάχιστα όρια στις μεταβολές της ενέργειας** σε όλες τις περιπτώσεις, πάντοτε στο χρόνο και παντού μέσα στο χώρο και **έτσι επιτυγχάνεται ο συγχρονισμός στα δομικά στοιχεία**, με τις αλληλεπιδράσεις των οποίων γίνονται όλα τα υλικά πράγματα. Όπως είχε διατυπωθεί μερικά χρόνια νωρίτερα:

“Η απόδειξη της ύπαρξης του Θεού και η διανοητική αρχή της ζωής ή της εσωτερικότητας για την εμπειρική επιστήμη θα είναι η ταυτότητα του χρόνου με το χώρο και **η αφηρημένη σταθερότητα του Σύμπαντος, δηλαδή η ανούσια αμεσότητα.** σ 221 (...)”

“*Η αμεσότητα, η σταθερότητα και η ενότητα του Σύμπαντος υπάρχει σχετικά έμμεσα και εξωτερικά μέσα στο χρόνο και όλα τα λεγόμενα πράγματα είναι μερικοί από τους τρόπους, με τους οποίους είναι μόνο άμεσα και ανέκαθεν το Κοινό Σύμπλο*” σ 242 Μπορούμε να δούμε τον κόσμο με δύο αντίθετους τρόπους: σε εξέλιξη ή σταθερό. Σαν αφηρημένη, εξωκαθορισμένη και τυχαία υλική ύπαρξη μέσα στο

χρόνο ή σαν συνολική ποιότητα άμεσα-εσωτερικά αυτοκαθορισμένη. Είναι και οι δύο αληθινοί». σ 337 και στο οπισθόφυλλο. "Ο Θεός είναι η ουσία όλων των λεγόμενων πραγμάτων, που δεν είναι τίποτε άλλο από χρονικές σχέσεις" σ387

"Αν η πραγματικότητα σαν σύνολο δεν ήταν άμεσα από τον εαυτό της σαν σταθεροποιημένη και αυτοκαθορισμένη ύπαρξη, τότε θα ήταν αδύνατη η σταθερότητα, η ενότητα, η συνέχεια και η ποιότητα μέσα στην υλο-εξωτερική δραστηριότητα **και επομένως κάθε εμφάνιση ζωής και διάνοιας** με τους υλικούς φορείς". σ 388

Με τέτοια κατάληξη στο χώρο της επιστήμης, θα μεταβληθούν πολλές από τις βασικές έννοιες της, όπως η "ύλη", τα "σωματίδια", ο "κενός χώρος", η "ηλεκτρομαγνητική ακτινοβολία", η "βαρυτική έλξη", "η διατήρηση της ενέργειας" και οι νέες σχέσεις μεταξύ των φαινομένων θα φέρουν βάλουν την Επιστήμη στο σύνολό της σε νέα εποχή. Η κατανόηση της ύλης σαν φαινόμενο μεταβολής και ανταλλαγής στην ενέργεια ενός κοινού αλλά όχι κενού χώρου, η σχέση της ύλης με συγκεκριμένες ζώνες συχνοτήτων στη μεταβολή της (ηλεκτρομαγνητικής) ενέργειας και η κατανόηση των φυσικών σταθερών (c, G, h, H), οι οποίες συνδέονται με (σταθερά και κοινά) ελάχιστα και μέγιστα όρια, θα διαφωτίσουν πλήθος φαινομένων και θα εξηγήσουν τις μεγάλες αντιθέσεις που χώρισαν τους φιλόσοφους για πολλούς αιώνες. Ιδιαίτερα για το ζήτημα του Θεού και της ζωής, οι έννοιες του "άμεσου" και του "έμμεσου" και του "ταυτόχρονου", θα αποκτήσουν μία νέα διαφωτιστική σημασία.

Μία τέτοια μεγάλη αντίθεση είναι του εξωτερικού και του εσωτερικού, του υλικού και του νοητού. **Ο ρόλος του χρόνου, του ταυτόχρονου και η σχέση της (άμεσης) χωρο-ενέργειας με τους υλικούς φορείς (της εμμεσότητας) θα φανερώσουν την πραγματική διαφορά που υπάρχει στις έννοιες της ύλης και της εμβιότητας ή της νόησης.**

Ο άνθρωπος με τη σκέψη αυτορυθμίζει τη συμπεριφορά του (τι θα κάνει ή δεν θα κάνει) συνυπολογίζοντας πράγματα που ανήκουν στο παρελθόν ή προβλέπει και αναμένει να γίνουν στο μέλλον. Με τη σκέψη διατηρεί και φαντάζεται σαν παρόντα όσα είναι απάντα από τις αισθήσεις του, αγκαλιάζοντας το χρόνο. **Η συμπεριφορά του δεν καθορίζεται μόνο περιστασιακά** και αποκλειστικά από τις στιγμιαίες πληροφορίες που του στέλνουν τα αισθητήρια όργανα, όπως συμβαίνει σε μία κότα.

Εάν λοιπόν, αποδειχτεί μαθηματικώς, ότι το Σύμπαν είναι ολοκληρωμένο και ταυτόχρονο, πριν από τη σχετική στιγμή που βρίσκονται τα επιμέρους πράγματα, τότε μία από τις πιο εκπληκτικές θεωρητικές συνέπειες αυτής της επιστημονικής γνώσης θα είναι **η αυτορύθμιση του Σύμπαντος και ο συνυπολογισμός όλων των πραγμάτων** από το παρελθόν και το μέλλον για την κάθε επιμέρους εξέλιξη. Η παρουσία και οι κινήσεις των επιμέρους πραγμάτων δεν θα είναι ένα αποτέλεσμα, το οποίο έγινε δυνατό από τις περιστασιακές εξωτερικές συνθήκες και σε μία τυχαία χρονική στιγμή. Κάθε πράγμα και κάθε κίνηση θα γίνονται αποδεδειγμένα με τη μόνιμη συμμετοχή του Κοινού Συνόλου τους, με το οποίο **όλα θα νοούνται συνδεδεμένα εσωτερικά και μικροσκοπικά και όχι μόνο με τις εξωτερικές τους αλληλεπιδράσεις**. Με άλλα λόγια, θα προκύψει θεωρητικά ένας τρόπος ενέργειας, όπως της ανθρωπίνης σκέψης...

"Το πρόβλημα να γνωρίσουμε αν υπάρχει Θεός, τι είναι η ζωή και αν η ζωή τελειώνει θα ήταν οριστικά άλυτο και άσκοπο να το θέτουμε, αν ο Θεός και η αρχή της ζωής ήταν έξω από την πραγματικότητα, μέρος της οποίας είμαστε, αντιλαμβανόμαστε και γνωρίζουμε σαν μέρη ή αν η πραγματικότητα ήταν κάτι απροσδιόριστο. σ 315 (...) Όμως, το ζήτημα για την ύπαρξη του Θεού είναι άμεσα συνδεδεμένο με το ζήτημα για την αρχή της ζωής (δηλ. η συνολική αμεσότητα με την αμεσότητα σαν μέρος στο χρόνο). **Η εμβιότητα σαν έμμεσο αποτέλεσμα ενός υλικού συνδυασμού θα παρέμενε ανεξήγη-**

τη, όπως και η έλλειψη εμπιότητας πριν από το συνδυασμό των ουσιών. Η έννοια της αμεσότητας θα ήταν αποκομμένη από αυτήν της εμπιότητας. σ 237 (...)

<> Με την πιο αφηρημένη έννοιά της η διανοητική δραστηριότητα και η εμπιότητα είναι αμεσότητα, εσωτερικότητα, σταθερότητα στους τρόπους αλληλοεπηρεασμού ή ταυτόχρονος αυτοπροσδιορισμός" σ 242 (...)

Τα ερωτήματα: Γιατί αρχίζει η ζωή; Ποια η σχέση της με την ύλη; Τι είναι η ύλη και τι η ζωή; Έχει αρχή δημιουργίας το σύνολο της ύλης; Υπάρχει Θεός και ποια η σχέση του με τη ζωή και με τον υλικό κόσμο; Αυτά τα βασικά ερωτήματα δεν μπορούν να απαντηθούν και να εξηγηθούν με συνέπεια σαν άσχετα το ένα από το άλλο. Αυτό μπορεί να το ισχυριστεί οποιοσδήποτε με απλές φιλοσοφικές απόψεις. Εκ των υστέρων, μετά τη διατύπωση της Θεωρίας του Τελειωμένου Χρόνου και από τις συνέπειές της προκύπτει με βεβαιότητα, ότι οι απαντήσεις αυτές θα είναι πακέτο στο στόμα ενός επιστήμονα και όχι μόνο σε γραφικούς φιλόσοφους.

Ο αποπροσανατολισμός και ο διχασμός της φιλοσοφίας ξεκίνησε από το κοινό λάθος να θεωρηθεί, η ζωή και ο χρόνος σα μία ακόμα ουσία ή σαν ποιότητα διαφορετική από την υλική ουσία των πραγμάτων. Αυτός ο διαχωρισμός οδήγησε στην αντιπαράθεση της γενικής έννοιας της ουσίας με αυτήν της διάνοιας -δηλ. στην αντιπαράθεση της έμμεσης με την άμεση ύπαρξη- και συνεπώς, στη διαφοροποίηση ως προς τη χρονική στιγμή της δημιουργίας τους και ως προς την ουσιαστικότητά τους. Οι δύο αντίθετες θεωρήσεις που προκάλεσαν οι φιλόσοφοι για την προτεραιότητα της ύπαρξης του ενός από το άλλο δεν ήταν τελείως αβάσιμες και λαθεμένες, ήταν όμως μονόπλευρες και αδιέξοδες.

Στο βιβλίο “Η Θεολογία της Επιστήμης”, η έννοια του Θεού προσεγγίζεται και με ένα άλλο τρόπο που μοιάζει περισσότερο διαισθητικός και είναι ο ίδιος λόγος που ο Σπινόζα όρισε εξ αρχής ότι Θεός

και Φύση είναι το ίδιο πράγμα. Ο τρόπος αυτός δεν αποτελεί απόδειξη για την ύπαρξη ενός “ολοκληρωμένου” Θεού με ψυχή και νόηση, ωστόσο είναι μία σωστή προσέγγιση.

“Το Σύμπαν δεν είναι απλώς ένα ποσοτικό σύνολο πραγμάτων συνθεμένων από μερικές ουσίες, οι οποίες αλληλοσυνδέονται μόνο έμμεσα, εξωτερικά και εκ των υστέρων, χωρίς να υπάρχει συνοχή και μία κοινή αιτία. Ένα τέτοιο Σύμπαν, το οποίο δε θα ήταν με ενιαία ποιότητα και συνολική-άμεση αιτία θα ήταν αυθύπαρκτο, ωστόσο όχι αυτοτελές με όλη την έννοια του όρου, γιατί όλα θα ήταν δημιουργημένα μόνο από έξω τους. Δε θα υπήρχε σαν ένα μόνο πράγμα, για να μπορούμε να πούμε πως υπάρχει από μόνο του, χωρίς να εξαρτάται από κανένα άλλο. Τίποτε άλλο δεν μπορεί να είναι αυτοτελές, εκτός από τη Συμπαντική Ποιότητα με την έννοια του τελειωμένου Χρόνου και από αυτόν εδώ το συλλογισμό συμπεραίνουμε την ύπαρξη του Θεού, χωρίς να το έχουμε καταλάβει!” σ 219

Αμέσως πιο κάτω, η ύπαρξη του Θεού προκύπτει με ένα πρωτότυπο λογικό συμπέρασμα επάνω στη βάση ότι το Σύμπαν Υπάρχει σαν κοινή και ταυτόχρονη ενέργεια προς τους υλικούς φορείς του εξωτερικού και ετερόχρονου κόσμου.

“Η έννοια είναι κοινό ή σταθερό γνώρισμα πολλών διαφορετικών αντιλήψεων. Η Συμπαντική Ποιότητα είναι η κοινή Ουσία-Χρόνος, με την οποία υπάρχουν και γίνονται σαν εξωτερικά όλα τα λεγόμενα πράγματα, όσο και αν διαφέρουν. Είναι η επαρκής-άμεση αιτία των πραγμάτων, η πάντοτε προηγούμενη αρχή της ενότητας, της ποιότητας και της συνθετότητας στις έμμεσες αλληλεπιδράσεις των υλικών φορέων. Τα λεγόμενα πράγματα είναι αυτή η ίδια σχετικά εκ των υστέρων-έμμεσα, ενώ η ίδια υπάρχει ανέκαθεν (εκ των προτέρων) τελειωμένη σαν ουσία με το βασικό γνώρισμα της έννοιας. Με άλλα λόγια, υπάρχει μία κοινή πραγματικότητα, η οποία δεν είναι εξωτερική ή έμμεση και σχετική, αλλά ταυτόχρονη δηλ. εσωτερική ή άμεση.” σ 219¹.

Εάν πράγματι, η σύγχρονη Κοσμολογία και η Φυσική καταλήξουν στο Σύμπαν της Θεωρίας του Τελειωμένου Χρόνου, τότε ο

1 Εδώ στο τέλος έχει συμπληρωθεί και η λέξη “ταυτόχρονη”.

παραπάνω συλλογισμός και ο παραλληλισμός της Έννοιας με την κοινή Ουσία (ενός ταυτόχρονου Σύμπαντος) είναι εύστοχος.

Ο Θεός είναι η Αμεσότητα στην Ύπαρξη του Κοινού Συνόλου της υλικής πραγματικότητας στο σύνολο του Χρόνου. Είναι η συνολική και κοινή Ενέργεια, η οποία σχετικά έμμεσα-εξωτερικά αποτελεί την αρχή για την ύπαρξη όλων των επιμέρους πραγμάτων, μέσα από τις έμμεσες-υλικές αλληλεπιδράσεις στις μικρότερες χρονικές στιγμές. Ο Θεός είναι η κοινή πραγματικότητα, η οποία υπάρχει άμεσα, εσωτερικά, αυτο-προσδιορισμένα και όχι προσδιορισμένη από έξω ούτε με έμμεσο τρόπο. Η αυτοτέλεια και η ταυτόχρονη αμεσότητα του Σύμπαντος σχετίζονται με την εσωτερικότητα και τη διανοητική αυτενέργεια. **Η ύπαρξη του Θεού αποδεικνύεται μόνο μετά από την εξήγηση για την εσωτερικότητα στο υλικό Σύμπαν. Και η εσωτερικότητα στο υλικό Σύμπαν δεν μπορεί να είναι κάτι διαφορετικό από αυτό που πλησιάζουν οι λέξεις “άμεσο, ταυτόχρονο και αυτοτελές Σύμπαν”.**

Με άλλα λόγια, το Σύμπαν είναι αυτοτελές και υπάρχει σαν κοινό σύνολο για όλα τα επιμέρους πράγματα μέσα στο χώρο και στο χρόνο και το ίδιο δεν έχει δημιουργηθεί από κάτι άλλο ούτε με τη μεσολάβηση εξωτερικών πραγμάτων. Πολλοί στοχαστές και φιλόσοφοι επικαλούνται αυτή την άποψη του αυτοτελούς Σύμπαντος για να απομακρύνουν το ρόλο του Θεού, αντιθέτως από εδώ και όπως το σκέφθηκε ο Σπινόζα. Ένα Σύμπαν το οποίο είναι αδημιούργητο και υπάρχει ταυτόχρονα προς τον εαυτό του, ένα τέτοιο Σύμπαν που υπάρχει χωρίς ενδιάμεσες φάσεις, χωρίς τη μεσολάβηση άλλων πραγμάτων, χωρίς να βρίσκεται σε περιβάλλον (δηλαδή που υπάρχει άμεσα), ένα τέτοιο Σύμπαν στο οποίο δεν γίνεται τίποτε που δεν είχε ξαναγίνει και παραμένει το ίδιο στο σύνολο των μεταβολών του, ένα τέτοιο Σύμπαν είναι ενεργό με κάποιο άλλο μυστήριο τρόπο. Τα "πράγματα" και οι εξελίξεις στο εσωτερικό του υπάρχουν σαν διανοητικές πράξεις του και όχι μόνο σαν εξωτερικά υλικά φαινόμενα που συναντήθηκαν και συνδυάστηκαν τυχαία. Τα πράγματα και οι εξελίξεις στο εσωτερικό του υπάρχουν και γίνονται όχι μόνο με τις εξωτε-

ρικές επιδράσεις των άλλων υλικών πραγμάτων με τα οποία συνδέονται, αλλά και με τις "προδιαγραφές" που έχει όλο το Σύμπαν σαν άμεσο (και με την ενέργεια του οποίου συνδέονται άμεσα τα υλικά πράγματα). Εάν λοιπόν αποδείξουμε ότι σε ένα τέτοιο άμεσο και ταυτόχρονο Σύμπαν γίνονται νοητικές πράξεις ή σκέψεις (που στα μάτια μας έμμεσα και εξωτερικά φαίνονται σαν υλικές μεταβολές) τότε θα αποδείξουμε ότι υπάρχει Θεός. Ή εάν αποδείξουμε ότι η εμφάνιση του εσωτερικού φαινομένου που υποδηλώνουμε με τη βολική χρήση της λέξης "ψυχή" σχετίζεται με την παρουσία μιας ταυτόχρονης ενέργειας του Σύμπαντος, τότε θα φθάσουμε πολύ κοντά στο ρόλο του Θεού.

Ακόμα και η αδιέξοδη ερμηνεία του κόσμου από μια κατάσταση όπου δεν υπήρχε ο χρόνος και ο χώρος (στην θεωρία του Big Bang), μπορεί να γίνει πιο λογική και να κατανοηθεί σαν ένα ψυχικό φαινόμενο, όπου ο φυσικός κόσμος δημιουργείται από μια κατάσταση από την οποία λείπουν τα γνωρίσματα της εξωτερικότητας και της εμμεσότητας. Εκεί που δεν υπάρχει χρόνος και χώρος, δεν υπάρχει αριθμός πραγμάτων, δεν υπάρχουν ξεχωριστά πράγματα, δεν γίνονται αλληλεπιδράσεις, δεν μεταβιβάζονται ποσά ενέργειας, με λίγα λόγια υπάρχει κάτι που είναι μόνο άμεσα και εσωτερικά... Χωρίς να το έχουν υποψιαστεί, η παράλογη θεωρία της Μεγάλης Έκρηξης ενισχύει την ύπαρξη του Θεού όχι μόνο σαν εξωτερική από τον φυσικό κόσμο, όπως πολύ εύκολα το φαντάστηκαν, αλλά ότι ο ίδιος ο υλικός κόσμος είναι εξέλιξη ενός ψυχικού/εσωτερικού κόσμου!

Αποσαφήνιση και επεξήγηση όρων

Μιλάμε για ένα Σύμπαν που υπάρχει χωρίς τη μεσολάβηση άλλων πραγμάτων, που δεν βρίσκεται σε κανένα περιβάλλον, που είναι **αυτοτελές και ενιαίο**. Όταν επομένως γράφω για "άμεσο" Σύμπαν ή για την "αμεσότητα" του Σύμπαντος, προφανώς υπονοώ τις παραπάνω απόψεις. Χρησιμοποιώ τη λέξη "άμεσο" κυριολεκτικά. Δηλαδή, χωρίς μέσο, χωρίς μεσολάβηση, απ' ευθείας, ανέκαθεν, με τον πιο γρήγορο τρόπο. Η επιλογή του όρου "αμεσότητα" είναι βάσιμη και κατάλληλη στον χαρακτηρισμό του Σύμπαντος. Είναι μία λέξη

“κλειδί”, πολύ γενική αλλά αποδίδει ακριβώς αυτό που προκύπτει με τη λογική (έστω και υποθετικά) κατά την ανάλυση μίας έννοιας του Σύμπαντος, χωρίς να φανταζόμαστε κάτι συγκεκριμένο, το οποίο θα διαστρέβλωνε αυτή την έννοια του Σύμπαντος.

Συνήθως συμπληρώνω την λέξη “αυτοτέλεια” με τη λέξη “αμεσότητα” και “ταυτόχρονο”. Διότι για την αυτοτέλεια του Σύμπαντος έχουν γραφτεί πολλά από την αρχαιότητα μέχρι σήμερα και συνήθως εννοούν την “αυθυπαρξία” του Σύμπαντος. Αλλά εξακολουθούν να θεωρούν το Σύμπαν σαν εξωτερικό (σαν το συνολικό αποτέλεσμα του συνδυασμού των υλικών μερών του) και τα επιμέρους υλικά πράγματα να γίνονται μόνο με εξωτερικό τρόπο και σαν καλά ξεχωρισμένα.

Εδώ βρίσκεται η διαφορά στη νέα άποψη, μια άποψη που οδηγεί σε λογικές συνέπειες και στην εξήγηση εμπειρικών δεδομένων, αλλά προκαλεί και δυσκολίες στην κατανόηση. **Το “αυτοτελές” Σύμπαν στη Θεωρία του Τελειωμένου Χρόνου είναι αυτοτελές διότι είναι παρών, αμετάβλητο και “συμπαγές” στο σύνολο ενός μέγιστου συνολικού χρόνου -γι’ αυτό και “άμεσα” υπαρκτό.** Η ανάπτυξη της φαινομενικά παράλογης και αντιφατικής ιδέας οδηγεί σε απίστευτα λογικές συνέπειες!

Για τη λέξη “εσωτερικότητα”. Πρέπει να παραδεχτούμε ότι υπάρχουν φαινόμενα ή και πράγματα, τα οποία δεν είναι “αποσαφηνισμένα” και καθαρά οριοθετημένα από την ίδια την πραγματικότητα. Δεν μπορούμε να τα ορίσουμε όλα με την ακρίβεια που μας επιτρέπει η παρατήρηση με τα μάτια μας. Έχουμε “εσωτερική” ζωή (ή ύπαρξη) και αυτό δεν μπορεί να καθοριστεί με μαθηματική ακρίβεια. Όταν, λοιπόν, μεταχειρίζομαι αυτή τη λέξη για το άμεσο Σύμπαν, πρέπει να υποψιαζόμαστε, την ύπαρξη κάποιου ψυχισμού ή κάποιας ιδιότητας, που μόνο στα φαινόμενα ζωής μπορεί να υπάρχει. Φαντάζομαι, τώρα θα αναρωτιέται κάποιος για τον ψυχισμό και την εσωτερική ζωή. Θα μπορούσε να απαριθμήσει ιδιότητες και συμπεριφορές ενός ζωντανού πλάσματος και να εξηγήει πώς τα ψυχικά φαινόμενα συνδέονται με τμήματα του εγκεφάλου και με νευρικά κύτταρα.

Αναμφίβολα, η αναφορά για “εσωτερικότητα” στο Σύμπαν είναι προκλητική άποψη και μπορεί να το ισχυριστεί αυθαίρετα και ένας αγράμματος. Εάν σταθούμε μόνο σε αυτή τη συγκεκριμένη διατύπωση, δεν αναλύεται τι ακριβώς σημαίνει η ψυχή στο Σύμπαν και φυσικά ούτε αποδίδεται ο ψυχισμός όπως έχει καταγραφεί από την εμπειρία. Παρατηρώ κάτι που δεν φαίνεται τυχαίο: ότι το **“ά-μεσο” συμπίπτει κάπως με το “εσωτερικό” και με την “ψύχα” και εκφράζω μία υποψία.** Για την “εσωτερικότητα” του Σύμπαντος υπονοώ αυτή την ά-μεση παρουσία προς εαυτό, που μπορεί να έχει μόνο η ζωή, κατά την εξέλιξη της ύλης.

Στις θεωρίες περί Σύμπαντος στην ολότητά του, πρέπει να λαμβάνουμε υπόψη **μία ιδιαιτερότητα** που δεν έχει κανένα άλλο πράγμα. Πρέπει, τουλάχιστον, να υποψιαζόμαστε ότι στο κοινό σύνολο του υλικού κόσμου πρέπει να εκδηλώνονται παράξενα φαινόμενα. Αυτό έχουν αρχίσει σιγά σιγά να το αντιλαμβάνονται στο χώρο της αστροφυσικής και της σύγχρονης κοσμολογίας. Φιλόσοφοι από τα αρχαία χρόνια (ιδιαίτερα οι Έλληνες) ήδη έχουν εκφράσει τέτοιες υποψίες και δεν χρειαζόταν να γίνουν οι πιο πρόσφατες ανακαλύψεις στο διαστημικό χώρο για να πάει το μυαλό ενός ανθρώπου που σκέφτεται πέρα από τα γειτονικά του πράγματα. **Όταν πάρουμε την έννοια του Σύμπαντος κόσμου και την περιεργαστούμε επιπόλαια συναντάμε λογικές σκέψεις και χαρακτηριστικά που δεν θα μπορούσαν να αποδοθούν σε κανένα από τα επί μέρους υλικά πράγματα.** Δεν πρέπει να μεταχειριζόμαστε την έννοια του Σύμπαντος “ισότιμα” με τα άλλα πράγματα. Μην περιμένουμε ότι η εξήγηση για την ύπαρξη του Σύμπαντος σαν ολότητα θα δώσει τις απαντήσεις που δίνουμε για τα περιορισμένα υλικά πράγματα της εμπειρίας μας. Ίσως να μη γίνομαι κατανοητός. Πάντως, δεν μπορούμε λογικά να θεωρήσουμε απίθανο ότι το υλικό σύμπαν στο σύνολό του ίσως να είναι κάτι περισσότερο από ένα άθροισμα γαλαξιών και ότι οι εκρήξεις και οι κινήσεις που παρατηρούμε δεν έχουν το νόημα των εκρήξεων και των κινήσεων που συμβαίνουν επάνω στη γη. Μοιάζει να εξυπηρετείται κάτι πολύ πιο σύνθετο και πιο σπουδαίο από την τυ-

χαία εμφάνιση της ζωής σε ένα τυχαίο πλανήτη.

Η **αυτενέργεια και μάλιστα η διανοητική** ακούγονται πολύ παράξενα και ίσως θα προκαλεί χαμόγελα σε κάποιους! Μεταχειρίστηκα τη σύνθετη λέξη “αυτενέργεια”, αντί να πω ότι το Σύμπαν ενεργεί στον εαυτό του κατά τρόπο “ψυχολογικό”, όπως ένα ζωντανό πλάσμα αλλάζει τις κινήσεις του με δράση “εσωτερική”, “νοητική” “βουλητική”. Στην προσπάθεια να προσδιορίσω σαφέστερα την “εσωτερικότητα” του Σύμπαντος και να εξηγήσω τι σημαίνει η εσωτερικότητα όταν αναφέρομαι στο πλήρες Σύμπαν μεταχειρίστηκα την έκφραση “διανοητική αυτενέργεια”. Διότι **η εσωτερικότητα και η αρχή της ζωής** -όπως την εννοούμε εδώ πολύ γενικά σαν αίσθηση της ύπαρξης και άμεση παρουσία προς τον εαυτό της- **δεν είναι κάτι διαφορετικό από τη νόηση. Το πλήθος των ψυχικών φαινομένων και ιδιοτήτων ξεκινούν από την ικανότητα που αποκτάει η οργανωμένη ύλη να “αφαιρεί” όλη την πραγματικότητα και να “λαμβάνει” μόνο τις επιδράσεις εκείνες που επηρεάζουν τη δική της διαμορφωμένη ύπαρξη.** Το πρώτο αίσθημα, (λ.χ. η αίσθηση της θερμότητας ή της ψυχρότητας, η αίσθηση ενός εμποδίου κατά τη μετακίνηση ενός σκόλικα) κατά την άποψή μου είναι φανερά αποτελέσματα νοητικά και οι νοητικές πράξεις δεν είναι μόνο οι συνειδητές και με τη γλώσσα.

Η παρουσία της ψυχής ή της εσωτερικότητας είναι λειτουργία της νόησης, διότι η “ψυχή” υπάρχει και ενεργεί με τον ίδιο τρόπο που η ανθρώπινη νοημοσύνη δημιουργεί τη γλώσσα και μεταδίδει κάθε πληροφορία με τις έννοιες, οι οποίες σχηματίζονται με “αφαίρεση” και επιλογή των “κοινών στοιχείων” και έτσι η ανθρώπινη ψυχή αποκτάει ευρύτερη προοπτική. Στον άνθρωπο έγινε πιο φανερός ο ρόλος της νόησης και η πιο στενή σχέση της με τη ζωή. **Το έμβιο ον, η εμφάνιση ψυχής στην οργανωμένη ύλη δημιουργούν μία νέα πραγματικότητα που δεν “υπολογίζει” ολόκληρο το Σύμπαν, και που εκλαμβάνει ως πραγματικότητα μόνο όσα το “αγγίζουν”!**

“Τόλμησα” και μεταχειρίστηκα την έκφραση “διανοητική αυτενέργεια” για να προσδιορίσω ακριβέστερα τι εννοώ με την “εσωτερι-

κότητα” του Σύμπαντος. Όπως είπα, παρατηρώ σχέσεις ανάμεσα σε ιδέες όπως της ά-μεσης ύπαρξης του Σύμπαντος, της αυτοτέλειας, της ά-μεσης παρουσίας που αποκτάει η οργανωμένη ύλη προς τον εαυτό της και μία σχέση ταυτότητας μεταξύ της εσωτερικότητας (ή ψυχής) και της νόησης. Από την άλλη πλευρά, το ά-μεσο και σταθεροποιημένο -στο σύνολο- Σύμπαν είναι εξωτερικό και διαρκώς μεταβαλλόμενο προς εμάς τα επιμέρους πράγματα. Δηλαδή **μία παράδοξη σύμπτωση της υλικής δραστηριότητας με τη συνολική ακινησία**, όπως στη φυσική όταν μιλάνε για στάσιμα κύματα και για δυνάμεις που μπορούν να έχουν συνισταμένη δύναμη ίση με μηδέν. **Να θεωρήσουμε το Σύμπαν ενεργό και δραστήριο ή ακίνητο και αμετάβλητο;** Πρέπει να κατανοήσουμε ότι είναι αληθινές και οι δύο εκδοχές. Εάν λοιπόν χαρακτηρίσουμε το Σύμπαν ενεργό επειδή μεταβάλλεται και ένα ανεξάντλητο πλήθος επιμέρους πραγμάτων γίνονται και συνδέονται διαρκώς με διάφορους τρόπους, τότε είναι λογική η υποψία, ότι αυτή η δραστηριότητα προκαλείται με τη συμμετοχή της ά-μεσης και νοητικής ύπαρξης του Σύμπαντος. Δηλαδή, η εσωτερικότητά του Σύμπαντος, η άμεση παρουσία προς τον Εαυτό του μάλλον δεν είναι μία απλή αίσθηση της ύπαρξης αλλά πιθανότερα μία γνώση και σκέψη της ύπαρξής του, που επηρεάζει και συντηρεί τις επιμέρους υλικές εξελίξεις.

Μέσα στο σύμπαν γίνονται πολύπλοκες, ακατανόητες και όχι τυχαίες διεργασίες σε τεράστια έκταση και δεν πρέπει να ακούγεται τόσο απίθανο ότι στο σύνολο του υλικού κόσμου μπορεί να υπάρχει κάτι σαν ένα αίσθημα, αν όχι νοημοσύνη. Θα μπορούσε κάποιος να επικαλεστεί παράδοξες παρατηρήσεις από το χώρο της αστροφυσικής και της μικροφυσικής για να υποστηρίξει την περίπτωση της ύπαρξης του Θεού. Λ.χ. τι είναι η “σκοτεινή” ύλη και η βαρύτητα που διαπερνάει τα πάντα και πώς συνδέεται με τον υλικό παρατηρήσιμο κόσμο, που αποτελεί ένα μικρό μέρος της πραγματικότητας; Δεν θέλω να δώσω μεγάλη σπουδαιότητα σε αυτές τις παρατηρήσεις, σαν να έπεσα από τα σύννεφα και δεν τις χρησιμοποιώ για να στηρίξω δικούς μου συλλογισμούς.

Ένας τέτοιος Θεός δεν είναι αυταρχικός, όπως θεωρούμε έναν άνθρωπο που δεν υπολογίζει την άποψη και τις απαιτήσεις των άλλων, αλλά δεν θα επεκταθούμε περισσότερο σε αυτή τη σελίδα για το ψυχολογικό προφίλ του Θεού. *“Ο Θεός είναι η εσωτερική αρχή που προσδιορίζει τις συνέπειες με αμερόληπτο τρόπο και όχι μονομερώς, μόνο από μερικές εξωτερικές αιτίες. Τα πράγματα δε δημιουργούνται και δε συνδέονται με απομονωμένες σχέσεις φυσικής, χημείας, αστρονομίας, οικονομίας, γενικά των εξειδικευμένων επιστημών, γιατί είναι άμεσα μέρη μίας σύνθετης αυτοκαθορισμένης ύπαρξης, από την αυτοτέλεια και την αυτογνωσία της οποίας εξαρτώνται οι ειδικότερες σχέσεις στις υλικές – έμμεσες αλληλεπιδράσεις”* σ 338 (...)

“Όλα τα πράγματα είναι μέσα στην προηγούμενη αμεσότητα της αυτοπροσδιορισμένης Συμπαντικής Ποιότητας, στην ουσία είναι ο ίδιος ο Θεός σαν ατελής μέσα στο χρόνο και στο χώρο και έτσι σχετικά υπάρχουν (...) Η δυνατότητα των υλικών πραγμάτων να υπάρχουν, δηλαδή ν’ αποτελούν σύνθετες ποιότητες, να συνδυάζονται και να διατηρούν σταθερούς τρόπους αλληλοεπηρεασμού, να είναι άμεσα (ή ταυτόχρονα) για τον εαυτό τους, ενώ έμμεσα (και ετερόχρονα) είναι μέρη μέσα στο χρόνο, προϋποθέτει τη σταθερότητα και την αμεσότητα του συνόλου” σ 241 Ο Θεός είναι ο κοινός και αυτοτελής Εαυτός μας, ο οποίος εμείς σχετικά έμμεσα δεν είμαστε και γι’ αυτό δεν έχουμε τέλεια αυτογνωσία ούτε τέλεια άγνοια ” σ 388

“Ο προσανατολισμός και ο σκοπός της ύπαρξης είναι παντού και πάντοτε εσωτερικός, είναι η αμεσότητα και η σταθερότητα της ύπαρξης. Ωστόσο η έλλειψη αυτοτέλειας την εξαναγκάζει να πραγματοποιήσει το σκοπό της με έμμεσους τρόπους”. σ415

Να σκεφτούμε την περίπτωση, ο Θεός να είναι η ψυχική-εσωτερική πλευρά του Σύμπαντος, μέρος του οποίου εμφανίζεται μέσα στο χρόνο (σαν ατελής και περιορισμένος) με τη σχετική εξέλιξη της ύλης! Προσέξτε και την αμέσως παρακάτω παρατήρηση (ομοιότητας και παραλληλισμού). Πιθανόν να αποδειχτεί πιο σημαντική όταν η

παρουσία των εσωτερικών φαινομένων ερμηνευθεί με περισσότερη γνώση από τη σχέση της μοριακής βιολογίας με τη φυσική:

"Η ύλη και οι συνδυασμοί της είναι για την κοινή πραγματικότητα ό,τι είναι τα αισθήματα και οι αντιλήψεις για τη διάνοια. Εκείνα υπάρχουν σαν απλές έννοιες, επειδή είναι οι αρχικοί τρόποι επηρεασμού μιας άμεσης και κοινής διάνοιας-αυτοεννόησης. Η ύλη και οι συνδυασμοί της υπάρχουν σαν ουσίες, επειδή είναι οι αρχικοί τρόποι επηρεασμού της άμεσης και κοινής πραγματικότητας ". σ241

Η "άμεση και κοινή πραγματικότητα" που πολύ εύκολα μπορεί να σκεφτεί οποιοσδήποτε κάνει φιλοσοφικές σκέψεις, και το ίδιο εύκολα να αμφισβητηθεί από έναν ρεαλιστή και να ζητηθεί περισσότερη ανάλυση τι εστί αυτή, με τους όρους της φυσικής μπορεί να μετονομαστεί σε "κενό χώρο, με δυναμική ενέργεια προς τους υλικούς φορείς, που υπάρχουν σαν ταλαντώσεις του "

Τελικά δεν είναι μακριά από την αλήθεια, αν λέγαμε ότι ο Θεός είναι ο χώρος. Όχι μόνο ο χώρος μέσα στον οποίο όλα υπάρχουν, αλλά και με την ενέργεια του οποίου όλα τα υλικά πράγματα συνδέονται άμεσα και ταυτόχρονα. Ο χώρος είναι το «βλέμμα» του Θεού ! σ229

"Σοφώτατον χρόνος" ανευρίσκει γαρ πάντα". Αυτό το απόσπασμα αποδίδεται στο Θαλή το Μιλήσιο. Πρέπει να το δεχτούμε στην κυριολεξία του...

Γιατί χρειάζεται η ύλη σαν εξωτερικό μέσο των αντιλήψεών μας και για τη δράση του Θεού; Αναρωτιόταν ο Μπέρκλεϋ και άλλοι θεοκεντρικοί φιλόσοφοι και κανένας ως σήμερα απ' όσους πιστεύουν στο Θεό δεν μπορεί να τους απαντήσει. Η απάντηση βρίσκεται στη σχέση της ύλης με τη δημιουργία του Σύμπαντος (στην αναγκαία σχέση της έννοιας του Χρόνου με την επιμέρους ύπαρξη). Η ύλη υπάρχει, γιατί τα πράγματα δεν υπάρχουν ούτε αρχίζουν όλα στην ίδια εξωτερική τους στιγμή, δεν αλληλεπιδρούν με όλους τους δυνα-

τούς τρόπους ταυτόχρονα και έχουν μία αρχή ύπαρξης ως προς τα εξωτερικά τους. Τα πράγματα δε θα ήταν εξωτερικά και διαφορετικά σε κάτι (δε θα υπήρχαν), αν συνδεόντουσαν με όλους τους δυνατούς τρόπους και ταυτόχρονα. Η ύλη, λοιπόν, χρειάζεται όχι μόνο για να ξεκινούν να δημιουργούνται τα πιο σύνθετα πράγματα, αλλά για να μην υπάρχουν ταυτόχρονα και για να έχουν μεταξύ τους απόσταση στο χώρο και στο χρόνο που συνδέονται. Με τους δικούς του όρους θα απαντούσαμε, ότι αν η ύλη δεν υπήρχε, τότε δεν θα υπήρχε ελάχιστο χρονικό όριο, για να παραχθούν και να συνδεθούν οι αντιλήψεις από το Θεό ή από εμάς, με συνέπεια να είναι ταυτόχρονες ή ν' αλλάζουν χωρίς χρονική τάξη, χρονικά τυχαία. Αν έλειπε η ύλη, η αλλαγή των αντιλήψεων και της δράσης του Θεού θα μπορούσε να γίνεται απεριόριστα, ακαριαία, με άπειρη ταχύτητα και με άπειρες συνέπειες. Τότε, τα πράγματα και οι εξελίξεις θα ήταν εκτός ελέγχου. Ο Θεός δεν θα είχε χρονική ανοχή να πράξει ή να διανοηθεί χωρίς να μας επηρεάσει ασυνεπώς, δεν θα μπορούσε να ακυρώσει το αποτέλεσμα της πράξης του πριν αυτό πραγματοποιηθεί ή να το προκαθορίσει πριν εμείς ακόμα πράξουμε με τον ανάλογο τρόπο. Ούτε θα γνώριζε εκ των προτέρων όλα τα ενδεχόμενα και το μέλλον, αφού αυτά τα οποία θα μπορούσαν να γίνουν και να υπάρξουν θα ήταν απειράριθμα και με άπειρες πιθανότητες.

<•> Είμαστε ο Θεός σαν ατελής (light version) μέσα στο χρόνο και στο χώρο. Η Ζωή παρουσιάζεται σαν ένα περιορισμένο φαινόμενο με εσωτερική ύπαρξη και από σύνδεση με τον εξωτερικό συνδυασμό των υλικών/δομικών στοιχείων. Όμως **ο εξωτερικός συνδυασμός των υλικών στοιχείων προϋποθέτει την σταθερή παρουσία ολόκληρου του Σύμπαντος**, το οποίο δεν βρίσκεται σε κάποιο περιβάλλον σαν εξωτερικό (Θεός). Μέχρι σήμερα, πολλοί φιλόσοφοι και επιστήμονες παγκοσμίως θεωρούν χωρίς την ελάχιστη αμφιβολία, ότι ένα αυτοτελές Σύμπαν καταργεί το Θεό. Αυτή η πλάνη, προέρχεται από την απερισκεπτη άποψη για τη σύνδεση των υλικών πραγμάτων μόνο με εξωτερικό τρόπο και για τα δομικά στοιχεία σαν ανεξάρτητα από την ύπαρξη και την ποιότητα του συνόλου των πραγμάτων. Αποδεικνύεται, ότι η λεγόμενη ύλη είναι οι φορείς της

έμμεσης αλληλεπίδρασης και διαμόρφωσης των πιο σύνθετων πραγμάτων, δηλαδή είναι η πραγματικότητα με την πιο αφηρημένη ποιότητά της. Είναι η σχετική πρώτη πραγματικότητα μέσα στο ποιοτικό σύνολό της, είναι μία σχετική έλλειψη ποιότητας και πραγματικότητας μέσα στο τελειωμένο σύνολο της πραγματικότητας. Τα δομικά στοιχεία έξω από το σύνολο των λεγόμενων πραγμάτων ή πριν από κάθε ποιότητα πραγμάτων **δεν θα είχαν τη δυνατότητα να συγχρονιστούν και να δημιουργήσουν σταθερούς τρόπους σύνδεσης**, παρά μόνο τυχαία στο χρόνο και σε μερικές περιοχές του χώρου. Η σημαντική ψυχική μας ύπαρξη, η οποία ας τονιστεί, δεν περιγράφεται με τη σαφήνεια των μαθηματικών, η οποία δεν εμφανίζεται με τη σαφήνεια των εξωτερικών πραγμάτων, που βρίσκονται σε απόσταση μεταξύ τους και κινούνται με σχετικά χαμηλές ταχύτητες... η οποία δεν είναι το καθαρό αποτέλεσμα ενός εξωτερικού συνδυασμού μορίων, αυτή η εσωτερική ύπαρξη δεν θα ήταν δυνατή, χωρίς τη σταθερότητα σε μια προηγούμενη πραγματικότητα, σταθερότητα που δεν λείπει ούτε από τις πιο μικροσκοπικές διαστάσεις εκείνης. Την άμεση (δηλαδή εσωτερική) και αυτοτελή ποιότητα του συνόλου της πραγματικότητας, την οποία αντιλαμβανόμαστε και γνωρίζουμε έμμεσα – εξωτερικά και αποσπασματικά σαν μέρη μέσα στο χώρο και στο χρόνο, την ονομάζουμε Σύμπαν. Εξηγείται και αποδεικνύεται με τον πιο εύστοχο και σύντομο δυνατό τρόπο, ότι **το ζήτημα για την ύπαρξη του Θεού είναι αξεχώριστο από εκείνο για την αρχή της Ζωής**.

Το Σύμπαν δεν είναι μια αιώνια ατέλεια της ανυπαρξίας. Η ύπαρξη όλων των επιμέρους πραγμάτων είναι εκ των προτέρων αιτιολογημένη επαρκώς από το Κοινό Σύνολό τους. Ο επαρκής σκοπός τους είναι ανέκαθεν επιτελεσμένος. Σαν μέρη μέσα στο χρόνο πραγματοποιούν διάφορες δυνατότητες και όσα διαθέτουν νόηση μπορούν να προκαθορίζουν αποτελέσματα-σκοπούς. Αυτό είναι το σχετικό νόημα της εξωτερικής ύπαρξής τους. **Τα πράγματα στην ουσία είναι ο ίδιος ο Θεός σαν ατελής μέσα στο χρόνο και στο χώρο** και γίνονται με τη σταθερή παρουσία του ολοκληρωμένου Σύμπαντος, που συμμετέχει σαν το Κοινό και σταθερό Σύνολο **με το βασικό**

γνώρισμα της έννοιας. Τα πράγματα δεν δημιουργούνται και δε συνδέονται με απομονωμένες σχέσεις φυσικής, χημείας, αστρονομίας, οικονομίας, γενικά των εξειδικευμένων επιστημών. Τα ίδια τα πράγματα είναι μερικές αιτίες, γιατί η ύπαρξή τους είναι σαν ένα μέρος μίας και της ίδιας αυτο-προσδιορισμένης ποιότητας. Δεν υπάρχουν μόνο σαν εξωτερικά, χωρίς δική τους δραστηριότητα και δεν προσδιορίζονται μόνο έμμεσα ή απ' έξω τους. Τα επιμέρους πράγματα υπάρχουν σχετικά εμμέσως και εξωτερικά (και υλικά) τη στιγμή που το αμετάβλητο Σύμπαν Υπάρχει ταυτοχρόνως (και άμεσα) με αυτά. Δε φαίνεται καθαρά, αλλά οι παραπάνω λίγες σειρές σχεδόν έχουν αποκαλύψει την ύπαρξη του Θεού με απίστευτο ορθολογικό τρόπο!

Ο Θεός είναι ο κοινός και αυτοτελής Εαυτός μας, ο οποίος εμείς σχετικά έμμεσα δεν είμαστε και γι' αυτό δεν έχουμε τέλεια αυτογνωσία ούτε τέλεια άγνοια. Αντίστροφα, εμείς είμαστε ο ατελής και περιορισμένος Θεός στις συγκεκριμένες συνθήκες του τόπου και του χρόνου. Ο προσανατολισμός και ο σκοπός της ύπαρξης είναι παντού και πάντοτε εσωτερικός, είναι η αμεσότητα και η σταθερότητα της ύπαρξης. Ωστόσο η έλλειψη αυτοτέλειας εξαναγκάζει την έμβια ύπαρξη να πραγματοποιήσει το σκοπό της με έμμεσους-εξωτερικούς τρόπους και για σχετικές εξωτερικές αξίες. Κάθε περιορισμένο πράγμα σαν μια ανεπαρκή αιτία του εαυτού του δεν συμπεριφέρεται προσδιορισμένο αποκλειστικά και άμεσα από αυτό. Επηρεάζεται από εξωτερικές αιτίες, με αυτές κινητοποιείται και αντιδρά και ποτέ δε γνωρίζει επαρκώς το λόγο της ύπαρξής του. Η ατέλεια γενικά και πρωταρχικά είναι περιορισμός στο χρόνο και στο χώρο, δηλαδή έλλειψη αυτοτέλειας. Η έλλειψη αυτοτέλειας μετασχηματίζεται σε διάφορους βιολογικούς περιορισμούς, ανάλογα με τη σύνδεση στο φυσικό περιβάλλον και διαφοροποιείται μαζί με το βιολογικό σώμα, με τις σχετικές συνθήκες, με τα εμπόδια και με τα προβλήματα που προκαλούνται στη ζωή από την κίνηση και από τη συνάντηση των άλλων βιολογικών σωμάτων. Τα βιολογικά σώματα αντιλαμβάνονται την έλλειψη αυτοτέλειας από τις διαταραχές στη βιολογική ισορροπία και από τις διαταραχές της σταθερότητας μέσα στο συνηθισμένο περιβάλλον τους. Η "υγεία", η σωματική "ωριμότητα"

τητα" και η "πληρότητα" εκφράζουν ιδιαίτερες παρατηρήσεις του γενικότερου φαινομένου, που είναι η βιολογική ισορροπία και ο συγχρονισμός στη συνεργασία των μελών. Με αυτές τις (διανοητικές) εκτιμήσεις των βιολογικών περιορισμών -περιορισμοί οι οποίοι ανάγονται σαν ατέλειες στο γενικότερο φαινόμενο της έλλειψης αυτοτέλειας-, τα βιολογικά σώματα αντιδρούν ανάλογα, ρυθμίζουν τις κινήσεις τους και μαθαίνουν ή ξεχνούν έτσι όπως εξυπηρετείται η δική τους ισορροπία, επομένως και η επιβίωσή τους. Τα προβλήματα της ζωής είναι όπως οι τριβές, οι πιέσεις και τα εμπόδια στα άψυχα σώματα. Η δράση και η συμπεριφορά ρυθμισμένη με τη σκέψη και με τις πληροφορίες συναντάει τις άλλες δράσεις και προκαλούνται διαφωνίες, συναισθηματικές αντιδράσεις, ανασφάλειες, αρνήσεις και επιβάλλονται φραγμοί.

Η έλλειψη φυσικής και βιολογικής αυτοτέλειας αντιστοιχεί εσωτερικά/ψυχολογικά σε έλλειψη αντίληψης του κόσμου και σε άγνοια. Στον άνθρωπο καταλήγει να φανερώνεται με τη σκέψη και τη φαντασία, σαν ελλείψεις μέσα στη γνώση και σαν λανθασμένες απόψεις και εκτιμήσεις για τα πράγματα. Το βιολογικό σώμα οργανώνεται με τα δομικά στοιχεία του (ολοκληρωμένου) κόσμου και έτσι με τους περιορισμούς της ύλης επιτυγχάνεται να αφαιρείται σχεδόν ολόκληρος ο κόσμος από την αντίληψη και τη γνώση. Γι' αυτό, μαζί με τη ψευδαίσθηση ενός ελλιπούς κόσμου δημιουργείται φυσιολογικά η αυταπάτη, ότι εμείς με το σταθερό πνεύμα μας είμαστε η μόνη αιτία των πράξεών μας, μαζί με την αίσθηση/εκτίμηση, ότι ο εαυτός μας εσωτερικά είναι για πάντα έτσι και δεν χρειάζεται να αλλάξει. Αυτή είναι η μισή αλήθεια και έτσι εξηγείται η αδυναμία να συμφωνήσουν όλοι μεταξύ τους για τη μια από τις δύο ακραίες απόψεις. Διαπιστώνουμε ότι είμαστε η άμεση αιτία των πράξεών μας και για τις επιλογές μας, όμως δεν είμαστε η αποκλειστική ή η επαρκής αιτία. Έλλειψη αυτοτέλειας για το πνεύμα εσωτερικά σημαίνει γνωστικός περιορισμός της διάνοιας, έλλειψη επίγνωσης του εσωτερικού σκοπού, τυχαία εμπειρία, απροσεξία, λάθη στις επιλογές, εγωκεντρικές δραστηριότητες και παρασυρμένη και εξαναγκαστική συμπεριφορά. Όπως περιγράφουμε πιο αναλυτικά, τα βιολογικά σώματα εξαναγκάζονται σε δραστηριότητες με τεράστια άγνοια του κόσμου, επηρεα-

σμένα από το περιβάλλον τους, με ελλιπή αυτογνωσία και ανήσυχα για την ασφάλειά τους. Έτσι έμμεσα αντιλαμβάνονται και γνωρίζουν τον εαυτό τους, με την εμπειρία από τον εξωτερικό κόσμο και με αυτή την εμπειρία ωριμάζουν. **Η εξωτερική δραστηριότητα είναι ταυτοχρόνως εσω-διανοητική και χωρίς αυτή την τελευταία η πρώτη είναι άσκοπη, χωρίς προοπτική και εξέλιξη.** Γι' αυτό, σε τελική ανάλυση, μπορούμε να πούμε ότι όλοι αναζητούν και δεν θέλουν τίποτε άλλο εκτός από την αυτογνωσία (ή το Θεό), τη βεβαιότητα και τη σταθερότητα μιας αυτοτελούς ύπαρξης, που δεν μπορεί να είναι σωματική και βιολογική.

Η ύπαρξη του Θεού (σαν ένα παγκόσμιο πνεύμα) μπορεί να αποδειχτεί με τη λογική και με την παρατήρηση στον κόσμο, χωρίς να προκαλέσουμε γέλιο ή να συγκρουστούμε με τις παρατηρήσεις στον κόσμο και με την προοπτική να καταλάβει κάθε άνθρωπος που έχει τελειώσει τη βασική εκπαίδευση. Μέσα σε λίγες σειρές μπορούμε να συγκεντρώσουμε τις παρατηρήσεις με τις οποίες το ζήτημα της ύπαρξης του Θεού απαντιέται οριστικά και έτσι θα επιβεβαιωθούν οι φιλόσοφοι που υποστήριζαν, ότι είναι πιο εύκολο να γνωρίσουμε το Θεό, παρά πολλά άλλα πράγματα γύρω μας.

1) Για να χρησιμοποιήσουμε την έννοια του "Θεού" αρχικά πρέπει να ανιχνεύσουμε ένα ελάχιστο γνώρισμα που τον ξεχωρίζει από τα άψυχα πράγματα (ή από τα νεκρά σώματα). Δηλαδή, όταν λέμε "Θεός" εννοούμε κάτι περισσότερο από την ύλη και από τις εξωτερικές κινήσεις. Συμφωνούμε μέχρι εδώ; Πρέπει ακόμα και πρώτα να αποκλείσουμε ότι ονομάζουμε "Θεό" έναν άνθρωπο (όπως λ.χ. ένα ποδοσφαιριστή) ή ένα ζώο ή έναν εξωγήινο, για να μην πέσουμε σε παγίδα της λογικής. Αν ονομάσουμε Θεό ακόμα και όλο το Σύμπαν ή τη φύση, όπως ο Σπινόζα, χωρίς να δεχτούμε ένα οποιοδήποτε γνώρισμα της ζωής, τότε πάλι δεχόμαστε ένα "Θεό" από συνδυασμένα υλικά σώματα, χωρίς ίχνος ζωής ή ψυχής ή πνεύματος. Εμείς λοιπόν δεν εννοούμε τέτοιο "Θεό", ούτε κάποια θνητή βιολογική ύπαρξη.

2) Η παρατήρηση και η λογική σκέψη που θεμελιώνει τη γνώση για την ύπαρξη του Θεού είναι η εξής: Το Σύμπαν είναι η πραγματικότητα της ύλης με όλους τους δυνατούς τρόπους και έτσι αυτό υπάρχει σαν ένας κενός χώρος. Όπως είπαμε, το πλήρες Σύμπαν είναι ταυτόχρονο και δεν εμφανίζεται στις αισθήσεις του βιολογικού σώματος σαν πυκνή συσσώρευση σωματιδίων που προβάλλουν αντίσταση στις κινήσεις των υλικών σωμάτων, αλλά αντιθέτως σαν απουσία εμποδίου την οποία ανιχνεύουμε και ονομάζουμε "κενό χώρο" ή "διάστημα". Αυτό το ένα και μοναδικό συμπέρασμα μπορούμε να το επαληθεύσουμε με γνώσεις της φυσικής και με ορισμένους μαθηματικούς υπολογισμούς. Αυτό το συμπέρασμα, από μόνο του είναι συγκλονιστικό και φοβερό. Αλλά ακόμα δεν φανερώνεται η ύπαρξη του Θεού, ενώ μερικοί θα σκεφτούν αντιθέτως, ότι ο Θεός

με την έννοια ενός δημιουργού του κόσμου αποκλείστηκε και κανένας Θεός δεν υπάρχει!

3) Για να επαληθεύσουμε το προηγούμενο συμπέρασμα χρειάζονται μερικοί υπολογισμοί και η ερμηνεία μερικών διαδοσμένων φυσικών φαινομένων. Είπαμε πολλά στις προηγούμενες σελίδες του βιβλίου και περισσότερες μετρήσεις και εξηγήσεις μικροσκοπικών φαινομένων θα χρειαστούν με την προσπάθεια άλλων ερευνητών. Αν όλο το Σύμπαν και η συνολική ενέργεια εμφανίζονται σαν κενός χώρος, τότε η ύλη είναι ταχύτατες και ρυθμικές μεταβολές αυτής της συνολικής ενέργειας. Επομένως, η δομή της ύλης, με μετρήσεις μπορεί να δώσει τις πληροφορίες που χρειάζονται και τα σχετικά μικροσκοπικά φαινόμενα, με τα οποία αποδεικνύεται το σύνολο του σταθερού Σύμπαντος σαν αρχή για τη διατήρηση της ενέργειας και ως σταθερή ποσότητα. Αυτή τη τελική διαπίστωση με το συνηθισμένο λεξιλόγιο μπορεί να καταλάβει όλος ο κόσμος, χωρίς να έχει εκπαιδευτεί σαν ερευνητής εργαστηρίου.

4) Έπειτα, αφού επιβεβαιωθεί το προηγούμενο συμπέρασμα από ερευνητικές ομάδες και από ανεξάρτητους ερευνητές, τότε ορισμένες παρατηρήσεις και απορίες ακολουθούν: Τι ομοιότητα υπάρχει στο πλήρες Σύμπαν, σαν ταυτόχρονο που να θυμίζει ζωή, πνεύμα, ψυχή, κάτι ελάχιστο από τα γνώρισμα ενός έμβιου σώματος ή που να αποκαλύπτει σκέψη ενός Θεού; Οι ομοιότητες πάλι δεν αποδεικνύουν, αν και μπορεί να ενισχύσουν την άποψη για την ύπαρξη του Θεού. Διότι, το πλήρες και σταθερό Σύμπαν είναι ένα, μοναδικό, κοινό για όλους, παντού μέσα στον κόσμο, εξασφαλίζει την ενέργεια και τους νόμους για την ύπαρξη του υλικού κόσμου, δεν είναι ένα υλικό σώμα αλλά κάτι άπιαστο, δεν έχει σωματικά μέλη, δεν είναι άθροισμα γαλαξιών κλπ. Αυτές οι παράξενες διαπιστώσεις πάλι δεν πείθουν για την ύπαρξη του Θεού σαν πνεύμα ή με σημάδια ζωής. Και οι αρχαίοι έτσι κάπως σκέφτηκαν για τον ήλιο και το θεοποίησαν. Όταν όμως το ελάχιστο γνώρισμα για τη ζωή είναι το πρώτο, το θεμελιακό, χωρίς το οποίο η ύλη ποτέ δεν θα μπορούσε να γίνει έμψυχη και να σχηματίσει βιολογικό σώμα, τότε θα αναθεωρήσουμε τα αρχαία νοήματα που αποδίδουμε με τις συνηθισμένες λέξεις "ζωή", "ψυχή", "έμψυχος", "πνεύμα" και μερικές άλλες, χωρίς κανέναν να

καταλαβαίνει τα ίδια με τους υπόλοιπους. Ποια ζωή και ποια ψυχή, όταν η φύση ανεξάντλητα δημιουργεί μορφές ζωής πέρα από κάθε φαντασία και μεταξύ ορίου ύπαρξης και ανυπαρξίας; Το ελάχιστο και πρώτο γνώρισμα που εισάγει την έννοια ενός Θεού που λαμβάνει ή επεξεργάζεται πληροφορίες από όλο τον κόσμο, το διαπιστώνουμε όλοι από την προσωπική εμπειρία, επειδή αυτό ποτέ δεν λείπει από κανένα έμβιο σώμα: Σύνδεση της ύπαρξης με τον εαυτό της, άμεσα, χωρίς μεσολάβηση εξωτερικών πραγμάτων, συγχρονισμός ενός συνόλου από δική του εσωτερική δράση με σκοπό να διατηρήσει την ισορροπία του και πριν από κάποια εξωτερική επίδραση. Αυτή η σχέση είναι πνευματική, ξεκινάει με τις πληροφορίες και ισορροπεί με τις πληροφορίες.

Όλοι θα περίμεναν να ακούσουν κάτι πιο απίθανο, κάτι πιο τρομερό και πιο δύσκολο για να ερευνηθεί. Αφού όμως το Σύμπαν είναι κάτι ασώματο, σε ισορροπία, συγχρονισμένο και χωρίς εξωτερική κίνηση τι άλλο θα μπορούσε να παρατηρήσει θεωρητικά κάποιος για να πούμε ότι αυτό υπάρχει; Δεν υπάρχει σαν σώμα, δεν βρίσκεται σε περιβάλλον και όμως συμμετέχει αποτελεσματικά σε κάθε επιμέρους πράγμα, χωρίς καμία μεσολάβηση. Τι άλλο θα έπρεπε να γίνεται για να αναγνωρίσουμε με τη λογική έναν Θεό και όχι με τη φαντασία, ούτε από μια μοναδική προσωπική εμπειρία; Δεν είναι φοβερό, ότι ο Θεός είναι τόσο διαφορετικός σαν παγκόσμιο πνεύμα από τη ζωή, που εμείς γνωρίζουμε με το δικό του πνεύμα-φορέα μέσα σε περιβάλλον; Όλοι θα θέλαμε να γράψει το όνομά μας με εκρήξεις άστρων στον ουρανό και να το καταγράψουν στα αστεροσκοπεία. Αυτές οι προσδοκίες προέρχονται από την άγνοια των φυσικών νόμων, από τις απόψεις που συνηθίσαμε στον υλικό/εξωτερικό κόσμο (σαν να ήταν δυνατός αυτός ο κόσμος χωρίς κάποιο πνεύμα) και από την ανάγκη μας να εμφανιστεί εδώ και τώρα ένας σωτήρας, να μας γλιτώσει από τα προβλήματα!

© Η δακτυλογράφηση και η ηλεκτρονική μορφοποίηση της πραγματείας στο σύνολό της έγιναν από τον ίδιο τον συγγραφέα, παράλληλα με την ανάπτυξη του συγγραφικού περιεχόμενου, κυρίως με το πρόγραμμα επεξεργασίας κειμένου του OpenOffice